

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, S.A.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Unívers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosa, Sento.
RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep M. Sanmartí.
COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel García, J.L. Guarnier, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluró, J.V. Marqués, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hermosilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona). Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01
SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Selles i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Eleccions 91: balanç provisional

Els resultats de les eleccions del 26 de maig, com sempre passa, han estat interpretats —ja des de les primeres hores, i des de xifres encara no definitives—, en funció dels interessos i de les expectatives de les forces polítiques en litigi. Des d'una perspectiva no partidista, però, es poden extraure algunes conclusions provisionals. Les quals, cal dir-ho d'entrada, no s'allunyen massa de les previsions que les enquestes i els observadors polítics predeien des de l'inici del procés electoral.

Per al conjunt de l'estat, el fenomen més important és segurament la lleugera davallada del PSOE en algunes grans ciutats, que li ha fet perdre alcaldies de primer ordre, com ara Madrid o Sevilla. El vot socialista, tanmateix, sembla consolidat a les ciutats mitjanes i en bona part de les àrees rurals. L'altre fenomen, també esperat per tothom, és el descens del CDS —sobretot allà on feia o volia fer un paper de frontissa—, que el deixa reduït a algunes zones molt específiques, i que l'ha deixat també sense el seu fundador i líder carismàtic, Adolfo Suárez. No hi ha dubte, d'altra banda, que la major part dels votants que han abandonat el CDS han donat suport al PP, i han determinat així l'ascens general del principal partit de la dreta espanyola. Pel seu costat, el creixement d'Izquierda Unida no ha fet més que confirmar un fet que ja s'havia produït en les darreres eleccions generals.

Quant a les eleccions municipals a Catalunya, els resultats són irregulars i, si es mira de població a població, sovint contradictoris: un mateix partit, per exemple, puja espectacularment a Lleida i baixa a Tarragona, o a l'inrevés, i no són ni de lluny, els únics casos. Globalment, al Principat es confirma un cert ascens de CiU, especialment en zones suburbanes, en ciutats petites i en àrees rurals, i també un cert descens del PSC, acompanyat de l'ascens d'Iniciativa per Catalunya i —encara que no tan visible ni uniforme— també d'Esquerra Republicana. Tot fa pensar que ERC ha rebut una bona part del vot

nacionalista més radical, sobretot allà on CiU no és vista com a força realment nacionalista. La ciutat de Barcelona ha confirmat les expectatives: manteniment de l'alcalde Maragall, i incapacitat del candidat convergent per millorar resultats anteriors.

A les Illes, el predomini del PP es manté i es confirma, no solament al Parlament balear, sinó —cosa més notable— a la mateixa ciutat. Cal destacar, tanmateix, el creixement de forces nacionalistes com el PSM —amb la seua presència al parlament i a l'ajuntament de la ciutat—, i de forces comparables a Menorca i a Eivissa.

Al País Valencià, la pèrdua segura de l'alcaldia de Castelló i —quasi amb certesa— de València per part dels socialistes no ha d'amagar el fet que globalment el PSOE guanya posicions a les Corts valencianes, amb un 3% més de vots i la majoria absoluta que en les eleccions anteriors no havia assolit. També ací el PSOE es manté o creix sobretot fora de les grans àrees urbanes. El creixement global del PP (un 4%) al País Valencià recull els vots centristes, com a la resta de l'estat. L'alcaldia de València, que era el centre neuràlgic de la gran batalla, provocarà els pròxims dies les tensions més importants: el PSOE hi aspira com a llista més votada, però la candidata del PP ja s'ha proclamat públicament alcaldessa, i Unió Valenciana encara no ha posat condicions per a un pacte. Globalment, l'ascens d'Esquerra Unida és important, però no més del que s'esperava. Pel que fa a UV, les expectatives del partit de Lizondo —que havia jugat molt fort en aquestes eleccions, amb un fortíssim desplegament de recursos— s'han quedat molt per sota en els resultats: UV ha aturat el seu creixement en percentatge de vots (l'anticatalanisme ha deixat de ser vendible), i la seua presència fora de la província de València encara és nul·la o testimonial. Quant a UPV, a pesar de la seua agitada trajectòria en els darrers anys, millora visiblement el percentatge i el nombre absolut de vots de l'any 83, i demostra així la fidelitat d'un electorat nacionalista que encara pot créixer molt més.

